

Steve seděl před televizí a zíral na pozdní talk show, aniž by ji skutečně vnímal.

Viktorie stála ve dveřích do obývacího pokoje v županu a v pyžamu. „Miláčku, nepůjdeš si lehnout?“

„Jasně,“ řekl Steve a vzal dálkový ovladač, aby televizi vypnul. „Napadlo mě, že si nejprve ohřeju mléko. Abych se uvolnil, víš?“

„Rozhodně se potřebuješ uvolnit a odpočinout si,“ souhlasila Viktorie. „Dej si mléko a já ti pak namasíruju ramena, co ty na to?“

„To by bylo milé,“ řekl Steve roztržitě.

V poslední době si zvykl odkládat chvíli, kdy si večer půjde lehnout. Dávalo to smysl, tedy aspoň jemu. Čím méně času stráví spánkem, tím méně nočních můr prožije.

Vypil ohřáté mléko a nechal Viktorii, aby mu chvíli hnětla ramena. Obojí mu v tu chvíli připadalo uvolňující, dokud to trvalo, jenomže jakmile položil hlavu na polštář, pocítil dobře známé napětí. Ne, bylo to mnohem horší než napětí. Byla to hrůza.

Ležel s očima dokořán a bojoval se spánkem. A pak to uslyšel. To vrnění a hučení.

Někdo byl uvnitř ve zdech.

A rozhodně nešlo o noční můru, dobře věděl, že ještě neusnul.

Ať už to bylo cokoli, co ho pronásledovalo, skrývalo se to ve zdech. Slyšel škrábání, pohyb, něco hledalo cestu ven. Náhle pocítil potřebu utéct z ložnice, avšak jakmile stál na prahu pokoje, slyšel ty zvuky ještě zřetelněji z obývacího pokoje. Takže někdo byl i tam. Couvnuv do ložnice a pokusil se zavřít dveře, ale

marně. Nemělo smysl zamknout se v ložnici a držet vetřelce na chodbě. Nikdo z jeho rodiny nebyl v bezpečí, všichni do jednoho představovali snadný cíl.

Ze zdi v ložnici po jeho levé ruce se ozvalo hlasité zadunění. Steve se otočil, aby se tam podíval. Povrch zdi začal pulzovat, zeď se chvěla. Na jejím povrchu se vytvořila obrovská bublina, která mu připomněla bublající sýr na pizze.

Potom se ozvalo vlhké plesknutí a bublina praskla jako pupínek. Po místnosti se rozprskla černá olejnatá hmota.

Steve musel pryč. Musel odsud dostat Viktorii. Jak je možné, že nic z toho neslyší a klidně spí? Přeběhl k její straně postele a zatřásl jí ramenem. „Viktorie, probuď se!“

„Co se děje? Jsou děti v pořádku?“ Viktorie se posadila a promnula si oči.

Steve nemohl najít vhodná slova, jen ukázal na zeď, ve které nyní zela díra, z níž pomalu vytékal černý sliz.

„Co je?“ ptala se Viktorie. „Proč se mám dívat na zeď?“

„Ty to nevidíš?“ řekl Steve. Černý sliz odkapával z díry na podlahu.

Viktorie ho vzala za ruku. „Lásko, zase se ti něco zdá, pojď si lehnout.“

„Nemám noční můru, ještě jsem ani neusnul!“ křičel Steve. Nikdy na svou ženu ani na děti nezvýšil hlas, ale teď byl skutečně vyděšený.

„Já vím, že ti to tak připadá, protože chodíš a mluvíš,“ řekla Viktorie, „ale když si lehneš a zavřeš oči, všechno to zmizí.“